

[Elisabeth Bruun Olesen]

Det sidste, jeg vil sige i denne debat om paradoksproblemer, er, at 25 pct. af Arbejdsgiverforeningens medlemsvirksomheder i 1978 sagde, at man ikke kunne få den fornødne arbejdskraft; man havde 5.000 ledige job, sagde man – det er nogenlunde det samme, man siger nu – men man havde kun fundet det umagen værd at anmelde de 35 pct. til arbejdsformidlingen. Der var 190.000 arbejdsløse dengang, og hvad blev det fulgt op af? Det blev fulgt op af det, det skulle bruges til, nemlig forringelser af dagpengenes størrelse og andre forringelser, som vi har set hegle ned over de arbejdsløse lige siden.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg vil gerne nævne et par andre eksempler fra rapporten »Fup eller fakta om flaskehalsproblemer«. Der er ikke nogen, der har anfægtet, at den opgørelses tal på 5.455 – det er det tal, vi taler om – skulle udgøre et flaskehalsproblem. Men er det et tal, som hviler på, hvad man står og mangler? Nej, det er et tal, der hviler på en ordrestatistik, og ordret er jo ikke altid noget, der er lige så sikre som amen i kirken.

Dernæst en paradokshistorie, som hr. Dohrmann kunne have brug for at lære af. I Jyllands-Posten opslog man i store artikler for noget siden, at jern- og metalindustrien i Århus amt manglede 70 personer. Så sendte arbejdsformidlingen spørgeskemaer ud, og den fik ingen tilbage. Der var altså ikke det behov, som man havde sagt til Jyllands-Posten, for kvalificerede medarbejdere til jern- og metalindustrien.

Et andet eksempel er træ- og møbelindustrien i Løgstør. Der angav 3 virksomheder, at de manglede 12 faglærte og ca. 15 ikke-faglærte træindustriarbejdere. Det lykkedes arbejdsformidlingen, da den fulgte sagen op, at anbringe et par stykker. Der var altså ikke brug for de store tal, som man havde sagt i den presse, man havde kørt på sagen.

Det tredje og sidste eksempel er erhvervsrådet i Struer, der sagde, man manglede 15 svejsere. I arbejdsformidlingen vidste man ikke noget om, at man skulle mangle 15 svejsere, og der gik faktisk 275 arbejdsløse svejsere rundt i Struer, men virksomhederne havde altså ikke gjort sig den ulejlighed at henvende sig til arbejdsformidlingen.

Denne debat har ene og alene ét formål, og det er at mistænkeliggøre de arbejdsløse ved at sige, at det er dem, der ikke vil arbejde, men det passer ganske enkelt ikke.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Det sidste var simpelt hen noget sludder. Når jeg siger sådan, er det overhovedet ikke for at mistænkeliggøre nogen som helst. Lad mig sige det på den måde: mange ledige kan desværre ikke få et job i dag; o.k., der findes da også nogle, som har vænnet sig til arbejdsløshed, og som ikke er synderlig interesseret, men det er et lille mindretal. Men jeg synes også, det er forkert at bestride, at der virkelig eksisterer et paradoksproblem, for det gør der, og det synes jeg også at et parti som socialdemokratiet må være meget interesseret i og ikke bare afvise på den måde.

Fru Jytte Andersen nævner bl.a., at arbejds giverne ikke har henvendt sig til arbejdsformidlingen. Jeg tror, det hænger temmelig meget sammen med, at mange arbejdsgivere ikke har den store tiltro til, at arbejdsformidlingen som sådan er særlig god til at formidle kontakten mellem arbejdstagere og arbejdsgivere. Jeg tror, at mange, især mindre virksomheder, søger deres folk på en lidt anden måde, bl.a. ved at annoncere o.lign. Derfor mener jeg ikke, man kan se på, hvor mange der henvender sig til arbejdsformidlingen. Igen må jeg sige, at der de steder i landet, hvor der er behov for arbejdskraft, må være så stor fleksibilitet, at i hvert fald unge mennesker, som ikke er bundet på nogen som helst måde, søger derhen.

Jeg ved godt, at mange unge mennesker, som ikke har haft job og ikke har haft mulighed for at have det, har et økonomisk problem, fordi de har svært ved at få hjælp til at etablere sig et andet sted. Derfor er der altså mange ting, som også socialdemokratiet kunne gøre for, at der kom nogle flere i beskæftigelse, og det burde socialdemokratiet efter min mening gøre i stedet for blot at sige, at der ikke eksisterer noget paradoksproblem, for det gør der, og det er en kendsgerning.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):